

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 103.

Anden Session.

33te Møde.

Onsdagen den 20de November.

(Fortsat).

Wilfens (fortsat): Imidlertid maa jeg tilstaae, at saamegen Umage, jeg end har gjort mig, seer jeg mig dog ikke istand til paa min egen Autoritet, saa ringe den end maatte være, at sige noget Andet derom, end at jeg tror, at Forfatteren ikke var bleven dømt, dersom Sagen havde været paaanket for de almindelige Retter. At det i det Hele taget ikke kan ansees for ønskeligt, at Krigsretter domme mange Gange i Politie og Presseforseelser, turde vel de Fleste her i Salen være enige med mig i. Nu er det vel muligt, at det forholder sig saaledes, som Ordføreren og en anden af de ærede Forslagsstillere have sagt mig underhaanden under mit Foredrag, at dette ogsaa vilde blive Tilfældet efter mit Forslag. Jeg har imidlertid ikke blot gjort mig selv Umage, men jeg kan tilføie, at jeg har henvendt mig om Raad desangaaende til en Mand, som jeg med fuld Føie kan kalde en anseet Sagfører, og han forklarede mig, at dette Udtryk „de almindelige Domstole for Misgjerningsager“, ikke kunne gaae paa Krigsretter, da disse ere ereptionelle eller ualmindelige Domstole her i Landet. Jeg vil haabe, at, om endogsaa Reglen maatte være, at man skal stille Vædringsforslaget fir og færdigt, saaledes at det kan bruges, det ærede Thing dog, dersom det forøvrigt billiger den Tanke, som gaaer igjennem mit Forslag, vil lade det beroe ved en Rettelse af et muligen ucorrect Udtryk ved den 3die Behandling, og at det ikke af den Grund, hvis det forøvrigt finder, at der er Noget ved den hele Tanke, vil forsømme at forhindre saadanue Tilfælde som dem, der allerede have fundet Sted, og som jeg skulde mene under vor nye

Forfatning endnu mindre bør finde Sted end tidligere, nemlig at en Person, der, som Tilfældet var ved det af mig nævnte Exempel, i Egenkab af Skriver under Ingenieurcorpset, staaer under Militairstaten, eller Gud veed af hvilken som helst anden Grund kan komme til at fortere under en Krigsret, naar han gjennem Pressen forseer sig, som man mener, paa en eller anden Maade, — ikke imod de militaire Forhold, thi det vedkommer os ikke her, men imod aldeles civile Forhold, — drages til Regnskab for en Krigsret og der bliver dømt.

J. N. Hansen: De ærede Forslagsstillere ville, at Bøderne i alle private Presse-sager skulle tilfalde Sagsøgeren, og den ærede Ordfører for Forslagsstillerne har udtalt, at han troede, at det var rigtigt; derimod skal jeg ikke indvende Noget, men jeg troer paa den anden Side, at mit Forslag er det rigtige, og sætter altsaa min Tro imod hans Tro. Ligesom jeg i den nu antagne § 9, der bestemmer Straf for ubesøiede Sigtelser, der maa nedfætte den Angrebne i hans Medborgeres Dine, ikke kan see Andet end saa vagt et Begreb, at man skal have ondt ved at finde Noget, man kunde skrive mod en Mand, uden at han vilde kunne sige, at det nedfætte ham i hans Medborgeres Dine, saaledes seer jeg virkelig, naar jeg stiller denne Bestemmelse ved Siden af Forslagets § 12, hvorefter den Målt, Domstolene kunne ikkende for deslige Sigtelser, skal tilfalde Sagsøgeren, en Fare for, at det vil opmuntre Mange til at anlægge Sager, som de muligen ellers aldrig vilde have tænkt paa. Jeg skal heller ikke nægte, at det har overrasket mig endeel, at see dette Forslag fremsat af Jurister; thi, naar Rågmænd her i Forsamlingen tidligere fremkom med et og andet Forslag, som greb ind i det nu bestaaende Rets-